Entrada

Meditacions DIJOUS, DIVENDRES I DISSABTE SANTS

Per pregaria.cat el dl., 26/03/2018 - 09:00

Tant si seràs a casa, com si aniràs a descansar o de viatge... on siguis, segurament voldries meditar personalment una estona durant els tres dies de la passió, dijous, divendres i dissabte sants... Doncs bé, per si t'ajuda, enviem tres meditacions, una per a cada dia. En comunió de xarxa espiritual.

El sentit de la Setmana Santa:
Compartir els sentiments de Jesús, dolor, angoixa, creu interna i externa, amor i abandonament en mans del Pare. Participar més intensament d'Ell. Disposar-nos i enfortir-nos per a la duresa de la vida en el seguiment de Jesús. Fer-nos més sensibles i actius envers el dolor humà, que és avui la creu del Crist en el nostre món. Jesús personalment ara no pateix; però porta els signes de la passió a les mans, als peus i al costat. Memòria des de l'amor.

DIJOUS SANT
JESÚS RENTA ELS PEUS ALS DEIXEBLES (Joan 13, 1-17)
13, 1.- Introducció sobre el sentit de l'amor fins a l'extrem.
13, 2-12.- Contemplació externa: Jesús fa el servei d'un esclau. Jesús als peus de tots: Pere, Judes. Conversa amb Pere. Contemplació interna: sentiments de Jesús, mirada a l'interior de cadascun d'ells. Records i emocions que els provoquen.
13, 12-17.- Reflexió sobre el canvi de criteris i el sentit de l'autoritat. Tal com jo ho he fet... (Mateu 23, 8). Aplicacions concretes.

SANT SOPAR I EUCARISTIA (Lluc 22, 14-23)
1.- Contemplar la sala, l'ambient, les viandes, les persones...
2.- El desig de Jesús (Lluc 22, 14). Amistat, restar junts, nostàlgia, presagis. Què espera el Senyor també de mi, de nosaltres?
3.- Eucaristia (1ª Corintis 11, 23-25): audàcia imaginativa de Jesús, signes d'alimentació i sosteniment, el viàtic per al camí, comunitat, presència de Jesús en els segles futurs, unió mística.
4.- Anar assimilant el Senyor a la nostra vida.
5.- Eucaristia i fam en el món. Com és possible? Què ens està frenant a compartir?
6.- Revisar la meva actitud envers l'Eucaristia.
Lectura meditada dels capítols 14-17 de l'Evangeli de Joan.

DIVENDRES SANT
CRUCIFIXIÓ I MORT DE JESÚS (Marc 15, 21-41)
1.- Camí del Calvari. Contemplar l'ambient, les persones, la cridòria, les diverses actituds i reaccions. Contemplar sobretot Jesús des del més extern al més intern. Com l'acompanya Simó de Cirene. Acompanyar a dur la creu. (Mateu 27, 32)
2.- El claven a la creu. Veure, escoltar el soroll dels martells. Penjat. Plorar davant d'una persona tan i tan bona i tan i tan maltractada. (Mateu 27, 39-44) Les diverses actituds davant de la creu. Repassar una a una les paraules de Jesús. (Mateu 27, 46; Lluc 23, 24; Lluc 23, 42-43; Lluc 23, 46; Joan 19, 26-27; Joan 19, 28; Joan 19, 30) Anar repetint cada paraula i reflexionar sobre el seu missatge i actualitat. Un Déu clavat a una creu... signe del cristianisme, cosa realment inaudita. I tot per amor... també a mi.
3.- Contemplar la mort de Jesús. En els darrers moments i davant d'aquell cos derrotat definitivament segons el ulls humans, fer la meditació que hi ha a continuació:

Mirant un Sant Crist

Tens al davant una imatge de Crist, clavat a la creu. Potser entre les teves mans. La mires llargament. Després estàs una estona amb els ulls tancats i vas dient interiorment: "I tot això per a nosaltres, i tot això per a mi. Jesús, t'estimo."
Deixa't seduir per tant d'amor.

Aquesta és una estona en què estàs vetllant un home assassinat, que era innocent, molt important per a tu, com un gran amic, més encara. Fa poc que és mort, asfixiat. No ha pogut fer l'esforç d'agafar aire i respirar. Estava desfet. Feia massa hores que el torturaven, físicament, psíquica i moral. Ja no li quedaven forces.

Contemplo els seus ulls. Exteriorment semblen entelats per una boira trencada. Ulls que ja no miren, ulls que no hi veuen. Durant molts anys, amb ells havia contemplat tantes coses, tantes persones, tants paisatges. Havia après a mirar veient de menut la seva Mare. Ulls de comprensió, de comunicació, de complicitat. Tothom s'hi reflectia **millorat**. Ara, morts, acabats, sense llum, apagats. Aquí els tens, era una mirada de vida, de la Vida. **Podria jo en endavant mirar amb un ulls com van ser els de Jesús?**

Contemplo les orelles. Sensibles a tota mena de prec i de plor, obertes, tot hi arribava i es comunicava directament amb el cor. Ara, desfetes, resten sordes. No sent res, ni la veu estimada de la Mare, dels amics, de tantes persones que li comunicaven llurs vides. No hi ha so, no hi ha música, ni vent, ni ocells. **Podria jo en endavant escoltar amb una oïda com va ser la de Jesús?**

Contemplo la boca. Havien sortit d'ella mots, noms de persones, discursos, pregàries, consells, silencis. Ara mig oberta, sagnant, seca, morta. Han tancat la boca al just, al tendre, a l'home bo, a Aquell que va passar la vida fent el bé. **Podria jo guardar en el meu cor les seves paraules, i intentar de parlar des d'elles, com a bon deixeble, fent-lo present en el meu**

ambient?

Contemplo tot el seu cos. Mans clavades, cosides a la fusta, mans que van beneir, curar i acariciar. Peus també cosits amb claus, desfets, peus que van caminar totes les rutes del seu poble, incansables cercant l'ovella perduda. Cos triturat pels assots, cor obert per una llança, un cos humà, bell, i ara esmicolat i ferit per tot arreu, insensible i mort. **Podria jo, mentre visqui, ser una mica com el cos de Crist, per als altres?**

Silenci. Acaben els mots. Aquest és el teu Déu. Aviat la Vida vencerà sobre la mort, l'Amor sobre l'odi. Serà una cosa inaudita. Mentrestant, silenci, que tot calli, tu també... i adora.

DISSABTE SANT

Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús. (Joan 19, 41-42)

EL SILENCI I LA BUIDOR DEL DISSABTE SANT

1.- Tot ha acabat. Resta un silenci total. La gent celebra la pasqua a les cases. Deixebles amagats.
2.- Escoltar aquest silenci i aquests pensaments, que també poden ser presents en els nostres cors, i a molts ambients de la nostra societat i fins de la nostra església. La fatalitat; el que guanya al final és el més fort. Jesús absent: una bella història que va ser.
3.- Hi ha, però, en la foscor total, una llum encesa: la fe de la Mare de Déu. Ella vetlla. Sap el que és patir pel seu Fill. Valenta, ha estat present a tot. L'espasa que li van dir que li travessaria el cor ha estat real. Però des de la fe –la mateixa d'aquell matí de l'anunciació de l'àngel, quan va acceptar ser la mare de Jesús, quan va dir: sí–, era previsible la mort del seu estimat Fill i Senyor. I també la mateixa fe era la que li recordava el que havia dit tantes vegades sobre la resurrecció. La llum de la fe en mig de la nit.

JESÚS, EL GRAN ABSENT

1.- Jesús el dissabte sant és el gran absent. El seu cos és al sepulcre.
2.- També a la vida de les persones hi ha molts dissabtes sants. L'experiència de l'absència de Déu. Tot segueix, tot va bé o malament, tot es mou, però Ell està callat, com mort, en un sepulcre, que té una llosa immensa, i ben vigilat pels guàrdies del racionalisme més materialista. Qui no ha passat per situacions semblants? Desert, sequedat, dubte sistemàtic...
3.- No passa també un dissabte sant la nostra societat i en part la nostra Església? On ets, Jesús? Quines grans pedres et separen de nosaltres? Quines sospites d'enganys racionalistes, de pors amagades, de dubtes i temors vigilen atentament per tal que estiguis com mort, com una bella història que va ser, i que avui no diu res a les dones i als homes actuals?

ANIREM A TREURE LA PEDRA I PORTAREM AROMES

1.- El dissabte hi ha un grup de dones que estan decidides a córrer el risc de tenir cura de les restes de Jesús.
2.- Estem decidits a moure les pedres que ens separen d'Ell? Quines són? Estem decidits a dur aromes agradables per amorosir les llagues que pensem ja mortes? La raó ens mostra que el nostre intent avui és impossible, que trobarem grans dificultats, que hi ha riscos... Però la fe d'aquelles dones, el seu amor, són testimonis que més enllà de la raó i la previsió racionalista... hi ha realitats invisibles que poden ajudar a trobades impensables.
3.- I és que, al final del dissabte sant, Ell, com ho havia promès, està a punt de mostrar-se als seus amb una nova vida, definitiva, només de goig, de pau, de comunicació, d'harmonia i felicitat. Som a les portes d'un fet inaudit, que és el nucli de la nostra fe. Som a les portes de la Pasqua, el dia més feliç de la història.
(Molt aviat vindrà el dia més feliç de la història... Som a les portes d'un fet inaudit... la Pasqua.)

Jesús Renau sj.